

VÖRÖS ISTVÁN

Vágy

AVAGY AZ ANGYALOK KIPUSZTULÁSÁNAK OKAIRÓL

*A sziklasírba, ahová a halott Jézust
zárták, bejutott két angyal.
Nem kaptak engedélyt eltávozásra,
nem kértek engedélyt feltámasztásra,
nem is lett volna erejük hozzá.*

*Egyszerűen csak meg akarták nézni.
Az Ő fiát. Szép volt. Egy lassan
oszladozni kezdő ember.
Felültették, mintha élne.
Egyikük, a piros ruhás,*

*a jobb karját emelte, a
másikuk, a kék, a felszakadt
gyolcspólyával a hátát támogatta,
ujjaival megérintette a koponya-
tetőt, és a kihúlt fejet társa*

*vállához támasztotta. Abban a fejben
nem volt ott Jézus. A test üres
volt, szürke. De valami fényt szült.
Azonnal beleszerettek, holott egy
angyal sosem teljesülhet be másban,*

és zavartan szájon csókolták egymást.

Útban befelé

*Olyat sose mondunk, amit legalább
egy kicsit tényleg ne akarnánk mondani.
Talán utólag szégyelljük, hisz meg
kellett ismernünk az igazi valónkat.
Ha az az igazi, akit elásunk magunkban.*

*De néha önkéntelen sóhajok és kiáltások
is elhagyják a szánkat, rágás közben
összecsikordul a fogunk; félálomban,
az álomtól függetlenül, felnyögünk,
görcsösen összerándulunk máskor.*

*Szánalmas jajongása ez egy bennünk
lakó báránynak, rókamorgás, egy
őz ugatása, néma tátogása egy halnak?
Állatok laknak bennünk. Az én puha
fészkében nemcsak titkos tudás soha*

*ki nem kelő tojásai hevernek, hanem pár
kakukkfőka is, igyekeznek kilögni onnan
egymást, minket, a fészek közben lakhatatlan
lesz, eltetvesedik. A két madár, aki etette
őket, teljesen elmarad. És kezdetét*

veszi a személyiség belső éhezése.

A villanykapcsolónál

*Könyékkel kapcsolod a villanyt
a konyhában, ahogy gyerekkorodban
a szüleid, miközben ők már nem tudják
így oldalra szegni karjukat, ha
a kezük tele. Az őket érő szúrások*

*nem téged találnak, de a múltat
– a rég eladott lakás képével –
az ómúlt filcfalához tűzik, már
el se fog válni onnan. Jelen persze
nem lehetne belőle, de így nem lesz*

*alig-múlt se. Mert nem minden múlton
egyforma vastag a véglegesség. Mi
volt akkor az ő kezükben? Egy tál
húsleves, tizenkét porcelántányér?
Nekik is teáskanna és bögrék?*

*Sok minden, ami elmúlt, végleg múlt lett,
más dolgokból előtör a jelenlét forró izgalma,
mint szájból a pálinkatűz. Egy esemény
akkor ér véget, mikor az összes általa
keltett hullám elcsendesedik. Lepakcsolod*

a villanyt, és behozod a szobába a friss teát.

Édes

*A fáradtság édes, nagyon édes,
mint a frissen préselt must meleg
nyár után, mint az első harapás
egy zsíroskenyérbe, amit elfelejtettek
megsózni, mint az őszi este*

*egy befüggönyözött szobában,
gesztenyesítés a kályhalapon,
könyv fölött az előrebukó fej
délután ötkor, pedig olvasni is
jó volna, de aludni jobb.*

*Kavarognak az álmok, mint tenyérjós
szeme előtt a vonalak, nem lesz
semmi értelmük, az álmoskönyvet hiába
lapozod, hiába gondolod át az
eltelt napokat, az álmok olyan*

*üresek, amilyen édesek. A tartóban
kristályálom, a gombócra, ami
valósággal van töltve, porálmot
szórnak. Kocakaálmokból várat lehet
építeni, de csak a teásbögre köré.*

Édes víz kopog a párkányon – esik.